

Gert Petersen (SF):

Jeg lagde mærke til, at hr. Fogh Rasmussen citerede Jens Otto Krag fra 1967. Det var dristigt gjort, for hr. Fogh Rasmussen kom ikke ind på, hvorfor Jens Otto Krag kom med den citerede bemærkning. Han kom med den, fordi det under forhandlingen – jeg var selv til stede dengang – klart blev signaleret fra venstre og konservative, at hvis SF ikke stemte for finansloven, måtte de tage deres holdning op til ny overvejelse. De sagde ikke, nøjagtigt hvordan de ville gøre, men de sagde, at så forelå der en helt ny situation. De havde regnet med som givet, at SF ville stemme for finansloven, for SF var med i det røde kabinet, der var indgået aftaler osv., og under forhandlingen gik det så op for dem, at det ville SF åbenbart ikke. SF ville undlade at stemme. Det var en helt ny situation, og det var jo ikke sikkert, at de andre partier kunne støtte finansloven, når regeringens eget støtteparti ikke ville.

Som sagt, de sagde ikke helt klart, hvad de ville gøre; men de sendte så stærke signaler, at mødet måtte afbrydes, og så besluttede SF at stemme for finansloven på baggrund af de signaler, som de andre partier havde sendt op, og som til 80 pct. måtte tolkes sådan, at de agtede at bruge lejligheden til at styre regeringen. Det var i øvrigt også noget, som man dengang gjorde til sidst, da SF, hvad vi beklager i dag, gik med til at indefryse en dyrtidsportion. Da stemte venstre, de konservative og det radikale venstre imod indkomspolitik og imod indefrysning af dyrtidsportion, ganske vist med forklaringer om, at det var de sådan set ikke så meget imod, men det gjaldt jo om at komme af med denne regering og det røde kabinet, og så pyt med principperne.

Jeg skal ikke her stå og forsvare socialdemokratiets holdning. Jeg synes også, der er nogle underlige snoninger på den, det skal jeg indrømme. Men jeg forstår bare ikke, at hr. Fogh Rasmussen tør lægge den forargelse for dagen, som nu kommer til udtryk.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Fogh Rasmussen, at jeg forstår godt hans problem. Hans problem er, at han ved, at socialdemokratiet er et ansvarligt parti, og at fremskridtspartiet er

et ansvarsløst parti. Men at ikke han, men hans konservative statsminister har baseret regeringens og regeringspartierne politiske eksistens på et parti, som han godt ved er uansvarligt, er et problem, som vi andre er holdt uden for. De gange, hvor socialdemokratiet har haft et samarbejde med andre partier om den økonomiske politik, har disse partier altid ved den endelige afstemning om finansloven stemt sammen med den socialdemokratiske regering. Det var det, hr. Fogh Rasmussen skulle være optaget af i stedet for.

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

I længere tid har statsministeren og finansministeren ikke været til stede i salen. Jeg tror, vi alle sammen er fuldstændig klar over, hvorfor de ikke har været her. Nu har jeg set, at statsministeren er kommet tilbage, og hr. Dohrmann står også ude i kulisserne. (*Munterhed*).

Der er stillet det spørgsmål nogle gange, hvorfor socialdemokratiet vil stemme imod finansloven. Det ved vi alle sammen. Det er på grund af den enorme usikkerhed om regeringens eget parlamentariske grundlag, en usikkerhed, der manifesterer sig ikke bare forud for den endelige finanslovsdebat og finanslovsafstemning, men som forplanter sig helt ind i folketingssalen og medfører, at salen for et øjeblik siden var tom, fordi nu var der forhandlinger i statsministeriet med både fremskridtspartiet og, så vidt jeg ved, også de radikale. Det er en fantastisk situation, man bringer parlamentarismen i. (*Munterhed*).

Det, der er den mest afgørende grund til, at socialdemokratiet ikke vil stemme for finansloven, er, at vi ikke vil træde i stedet for, ikke vil være erstatning for fremskridtspartiet. Vi vil ikke bare, sådan som statsministeren faktisk har sagt det i TV-udsendelser, være dem, der selvfølgelig redder regeringen, når den ikke kan redde sig selv gennem sit eget parlamentariske grundlag. Vi vil ikke sige ja vel, hr. minister, og vil selvfølgelig heller ikke sige ja vel, hr. statsminister. Dette er den væsentligste grund.

Men det er klart, at der også er en anden grund, en yderligere grund til, at vi må stemme imod, nemlig den, at vi ikke kan acceptere, at regeringen er så totalt afvisende over